

OKO ZLA

**jim
butcher**

TRIFID

Jim Butcher
Oko zla

Copyright © Jim Butcher, 2004

All rights reserved.

Translation © Zdeněk Uherčík, 2013

Cover © Chris McGrath, 2013

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2013

ISBN 978-80-7387-685-2

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

jim butcher

OKO ZLA

**OKO
ZLA**
jim butcher

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

*Mým neteřím a synovcům: Craigovi, Emily,
Dannymu, Ellie, Gabrielovi, Lori, Anně, Mikeymu,
Kaitlyn, Gretě, Fosterovi a děťátku,
které teprve dostane jméno. Doufám,
že až vyrostete, bude vás čtení bavit stejně
jako vašeho strýčka.*

Poděkování

Velice rád bych poděkoval spoustě lidí za jejich neutuchající podporu, povzbuzování a trpělivost s mou osobou. Jsou to: June a Joy Williamsovi z Buzz Multimedia, editorka Jen, agentka Jen a další příslušnice něžného pohlaví jménem Jen, které jsem vynechal, lidé na e-mailovém seznamu McAnallyho, obyvatelé útulku Beta-Foo, umělci (všeho druhu), kteří se mnou spolupracovali a inspirovali mě. A konečně všichni kritici, kteří hodnotili mé práce. Dokonce i ty nejhorší kritiky byly užitečné. Jsem vám všem zavázán, že jste si našli čas.

Musím se také zmínit o své rodině a její podpoře (nebo přinejmenším trpělivosti). Usadil jsem se v Independence a všichni z rodiny dělají tolik věcí, že je tady ani nemůžu vypsát. Ale chci vám všem poděkovat za lásku a nadšení. Jsem šťastný člověk.

Shannon a JJ si jako vždy zaslouží zvláštní zmínku. Žijí tady a zaslouží si to. Stejně jako náš bišonek Frost, díky němuž mi při psaní nikdy nezmrznou nohy.

Kapitola první

Budova byla v plamenech, ale nebylo to mojí vinou.

Hnal jsem se chodbou k hlavním dveřím staré opuštěné školy na jihozápadním předměstí Chicaga. Když jsem zahýbal za roh, podrážky bot se mi smekaly na dlažbě. Do prašné chodby pronikalo světlo ze vzdálené pouliční lampy a ve dveřích tříd se choulily potměšilé stíny.

V náruči jsem vlekl krásně vyřezávanou dřevěnou truhlu velikosti koše na prádlo a pod její tíhou mě palčivě bolela ramena. Do každého mě už někdy střelili a palčivost rychle přecházela v kruté bolestivé bodání. Ta zatracená truhla byla těžká sama o sobě, a navíc nebyla prázdná.

Uvnitř byl chumel ušatých, šedočerných štěnat, která kňučela, jak létala z rohu do rohu. Jedno ze štěnat, které si už při nějakém štěněčím dobrodružství stačilo natrhnout ucho, bylo statečnější, nebo naopak hloupější, než jeho kolegové. Drápalo se ven tak dlouho, dokud packami nenadzvedlo víko, a teď úpěnlivě poštekávalo, kňučelo a upíralo veliké černé oči někam za mě.

Zrychlil jsem a můj černý kožený kabát mě pleskal do kolen. V okamžiku, kdy jsem uslyšel šustění a svištění, jsem prudce uhnul doleva. Kolem mě prolétla koule nějaké odporně páchnou-

cí hmoty, obklopená žlutobílým plamenem. Dopadla pár metrů mimo a po explozi po ní zůstala kaluž nenasytného ohně.

Snažil jsem se jí vyhnout, ale moje boty byly podle všeho určené jenom k chůzi, ne ke sprintu po zaprášených dlaždicích. Podrážky podklouzly a já se poroučel na zem. Kontroloval jsem pád aspoň do té míry, že jsem klouzal zády k plamenům. Chvilku mi bylo horko, ale ochranná kouzla, kterými jsem plášt opředl, mě ochránila před popáleninami.

Proti mně vylétla další prskající plamenná koule a já jen tak tak uhnul. Ta hmota se na všechno lepila jako napalm a hořela nadpřirozeným žářem. V temných chodbách za mnou už spálila na škváru tučt plechových skříněk.

Břečka mě trefila do levé lopatky, sklouzla po ochranných kouzlech pláště a rozcákla se na stěně. Mimoděk jsem sebou trhnul, ztratil rovnováhu a pustil víko truhly. Tlustá štěňata se vysypala na podlahu a žalostným kňučením volala o pomoc.

Ohlédl jsem se.

Strážní démoni vyhlíželi jako morbidní purpuroví šimpanzi s párem černých havraních křídel na zádech. Těmhle třem se nějak podařilo uniknout z mých pečlivě spředených ochromujících kouzel a byli mi v patách. Za vydatné pomoci křídel se za mnou hnali dlouhými skoky.

Jeden z nich si právě sáhl mezi křivé nohy a... Nebudu zabíhat do detailů, ale prostě vytáhl municí, kterou s oblibou a úspěchem používají

primáti v zoologických zahradách. Opičí démon ji po mně mrštil se štěbetavým zavřeštěním a hrouda za letu vzplála. Musel jsem uhnout, aby mě to zápalné lejno netrefilo do nosu.

Nahrnul jsem štěňata zpátky do truhly a pokračoval v úprku. Opičí démoni se rozvřeštěli.

Kňučivé štěkání mě přimělo, abych se ohlédl. Štěně s natrženým uchem stálo pevně rozkročené na nejistých tlapkách a neústupně štěkalo na blížící se démonické šimpanze.

„Zatraceně,“ zaklel jsem a udělal jsem čelem vzad. První opičák se řítíl přímo na štěně. Jako správný fotbalista jsem ve skluzu nakopl démona přesně do špičky nosu. Nejsem nijak zvlášť robustně stavěný, ale jsem nejmíň o hlavu vyšší než sto osmdesát centimetrů a rozhodně nejsem lehká váha. Démon zavřeštěl a odlétl. Narazil do plechové skříňky a zanechal v ní několik centimetrů hlubokou jamku.

„Psisko jedno pitomý,“ zamumlal jsem a sebral štěně. „Právě proto mám kočku.“ Štěně dál zuřivě štěkalo. Bez okolků jsem ho vrazil do truhly, vyhnul se dvěma planoucím hroudám a pořádně se rozkašlal, protože během mého ústupu se budova začala plnit kouřem. Záře za mými zády byla stále intenzivnější. Planoucí střely démonů se zakusovaly do starých stěn a stropních konstrukcí a oheň se s potměšilou radostí šířil budovou.

Hnal jsem se ke vchodovým dveřím. Bokem jsem vrazil do kliky a prolétl jimi bez znatelného zpomalení.

Najednou mi na záda dopadlo něco těžkého a začalo mě to zuřivě tahat za vlasy. Opičí démon mě hryzal do krku a do ucha. Bolelo to. Zatočil jsem se, abych ho shodil, ale držel se dobře. Přitom jsem ale zahlédl druhého démona, který se mi hnal po obličejí. Musel jsem se sklonit, abych se mu vyhnul.

Pustil jsem truhlu a hrábl po démonovi na zádech. Zavřeštěl a kousl mě do ruky. Vztekle jsem se otočil a vši silou narazil zády do stěny. Opičák tuhle taktiku zřejmě dobře znal. V posledním okamžiku sklouzl z ramen a já se praštil týlem o plechovou skříňku.

Na okamžik mě oslepily mžitky před očima. Když jsem zase prohlédl, uviděl jsem dva demony, jak se hrnou k truhle se štěňaty. Oba na ni metali planoucí lejna a truhla už byla v plamenech.

Strhl jsem ze stěny starý hasicí přístroj. Opičák, který mi spadl ze zad, znovu útočil. Uzemnil jsem ho ranou hasicím přístrojem do nosu, otočil jsem přístroj a pokropil truhlu bílým oblakem hasicího prášku. Plameny uhasly a zbytek obsahu jsem vyprázdnil do tváří dvou posledních démonů. Vytvořil jsem si tak hustý prachový oblak.

Pod jeho příkrovem jsem popadl truhlu, provlék ji dveřmi a zabouchl za sebou.

Ozvalo se několik bouchnutí do dveří a pak už bylo ticho.

Celý zadýchaný jsem se podíval na truhlu s kňučícími štěňaty. Zpod víka a bílého povlaku

hasicího prášku na mě vykukovaly oči a vlhké černé čumáky.

„Zaraceně,“ zafuněl jsem. „Máte štěstí, pacholci, že vás bratr Wang tak hrozně chce. Kdyby nebyl zaplatil polovinu napřed, byl bych já v té truhle a vy byste mě nesli.“

Chumel ocásků se dychtivě zavrtěl.

„Pitomí psi,“ zavrčel jsem. Znovu jsem zvedl truhlu do náruče a vydal se ke školnímu parkovišti.

Byl jsem asi v polovině cesty, když něco vyrvalo kovové vstupní dveře směrem dovnitř, proti směru otáčení závěsů. Z budovy se ozval dunivý řev a ven se vyvalil opičí démon ve vylepšené verzi King Konga.

Měl purpurovou barvu. A křídla. A vypadal opravdu nabroušeně. Byl nejmíň dva a půl metru vysoký a musel vážit pětkrát tolik, co já. Dva opičáci nalétli přímo na King Konga a jeho obří tělo je při nárazu jednoduše pohltilo. King Kong přibral dalších třicet kilo a trochu zmohutněl. Měl tedy blíž k opičímu Voltronovi než ke King Kongovi. Ostatním strážným démonům se tímhle kombinačním manévrem podařilo uniknout mému kouzlu, spojili svoji energii do jediného těla a díky větší síle a hustotě zpřetrhali má pouta.

Kongtron roztáhl křídla o rozpětí malého letadla a skočil po mně s naprosto nepřiměřenou dávkou elegance. Jako profesionální detektiv a čaroděj jsem už nejednou viděl slintající bestie. A za

ta léta jsem si vypracoval úspěšný a velice účinný postup, jak se vypořádat s velikými a odpornými netvory.

Utéct. Monty Python by to nevymyslel líp.

K parkovišti a Modrému broukovi, mému starému, otlučnému volkswagenu, to bylo nějakých třicet metrů. Když mám vhodnou motivaci, dovedu běžat opravdu rychle.

Kongtron zařval. To mě hodně motivovalo.

Ozvala se menší detonace a záblesk rudého světla na okamžik pohltil svit nejbližších stožárů pouličního osvětlení. Další meteor dopadl jen pár metrů ode mě a vybuchl jako dělová koule. V chodníku vyrval díru velikosti slušného hrobu. Ohromný démon znovu zařval, prolétl kolem mě jako sup a otáčel se k novému útoku.

„Startuj, Thomasi!“ zařval jsem.

Otevřely se dveře spolujezdce a z nich se vyklonil nechutně krásný černovlasý mladík ve vypasovaných džínách a s koženým sakem na holé hrudi. Pohlédl na mě přes obroučky brýlí se zelenými skly. Pak se zadíval za má záda a spadla mu čelist.

„Startuj to zatracené auto!“

Thomas přikývl a vnořil se zpět do Brouka. Auto zakašlalo, zahvízdalo, oklepalo se a motor naskočil. Reflektor, který ještě držel pohromadě, se rozsvítil, Thomas sešlápl plyn a rozjel se k ulici.

Napadlo mě, že mi chce ujet. Zpomalil ale natolik, abych ho dohonil. Thomas se natáhl a otevřel dveře spolujezdce. S trochou úsilí a hekání jsem se dostal dovnitř. Skoro jsem upustil truhlu,

ale podařilo se mi ji vtáhnout za sebou těsně před tím, než se štěně s natrženým uchem vysoukalo přes okraj, zřejmě rozhodnuté pokračovat v boji.

„Co to sakra je?“ zařval Thomas. Vůz nabíral rychlost a Thomasovy dlouhé kudrnaté lesklé vlasy vlály v chladném podzimním větru. Šedé oči měl vytřeštěné. „Co to je, Harry?“

„Jed!“ Nacpal jsem truhlu s kňučíci štěňaty dozadu, popadl plamennou hůl a vysoukal se z okýnka tak, že jsem seděl na dveřích a hrudí se opíral o střechu auta. Natočil jsem se, abych si mohl hůl předat do pravé ruky a zamířit. Soustředil jsem vůli a svoji magii a konec hole začal třešňově rudě žhnout.

Už jsem chtěl na netvora vypálit, když se rozmáchl a hodil po nás další planoucí kouli.

„Pozor!“

Thomas to asi viděl ve zpětném zrcátku. Brouk prudce zahnul a koule zasáhla asfalt. Vyšlehly plameny a detonace vyrazila okna po obou stranách ulice. Thomas se vyhnul autu u obrubníku tak, že na plný plyn vylétl na chodník. Brouk se kymácel sem a tam a byl téměř neovladatelný. Náraz mě vyhodil z posedu ve dveřích. Uprostřed úvah, jakou mám asi naději, že přistanu do měkkého, mě Thomas popadl za kotník. Vtáhl mě dovnitř takovou silou, že by to překvapilo každého, kdo by nevěděl, že není člověk.

Pevně mě držel za nohu, a když démon znovu nalétával, namířil jsem plamennou hůl a zavrčel jsem: „Fuego!“

Z konce hole do noci vytrysklo kopí bílého ohně a ozářilo ulici jako blesk. Při tom skákání a vyhazování jsem čekal, že minu. Přesto jsem dokázal zasáhnout Kongtrona rovnou do břicha. Zapotácel se a zřítíl se na zem. Thomas sjel zpátky na vozovku.

Démon se začal zvedat. „Zastav!“ zařval jsem.

Thomas dupnul na brzdy a já měl znovu co dělat, abych se neproměnil v chodníkovou pizzu. Držel jsem se ze všech sil, a jakmile jsem zase získal rovnováhu, stál už démon na nohou.

Vztekle jsem zavrčel, připravil další zášleh a pečlivě jsem zamířil.

„Co tam děláš? Zmrzačil jsi ho! Jedeme!“

„Ne!“ odsekl jsem. „Když ho tu necháme, vykuchá prvního, na koho narazí.“

„Ale nebudeme to my!“

Přestal jsem vnímat Thomase a soustředil jsem se na další úder. Pumpoval jsem do hole tolik vůle, až z ní stoupaly proužky kouře.

Pak jsem to pustil Kongtronovi mezi černé korákové oči.

Plamen ho jako bourací kladivo zasáhl rovnou do brady. Démonova hlava explodovala za výtrysku zářícího červeného plynu a šarlatových jisker. Musím uznat, že to vypadalo moc pěkně.

Démoni, kteří přicházejí do světa smrtelníků, nemají obyčejná těla. Vytvářejí si je jako oblečení, a dokud démonovo vědomí obývá vytvořené tělo, je k nerozeznání od skutečného. Když jsem mu ustrelil hlavu, bylo to i na démona moc. Už

nedokázal udržet životní energii. Tělo sebou několik vteřin zmítalo na zemi, pak démonova pozemská forma znehybněla a začala se rozpouštět ve žmolkovitou, želatinovou, průsvitnou ekto-plazmu, hmotu z Neverneveru.

Úlevou se mi zatočila hlava a já se bezvládně sesunul do Modrého brouka.

„Promiň, že se budu opakovat, ale co to sakra bylo?“ vydechl po chvíli Thomas.

Nějakou dobu jsem jen seděl a oddechoval. Natáhl jsem se dozadu a ujistil se, že štěňata všechno přečkala bez úhony. S povzdechem jsem zavřel oči. „Šen. To jsou čínské duchovní bytosti. Démoni. Měňavci.“

„Kristepane, Dresdene, málem jsem se kvůli tobě nechal zabít!“

„Nefňukej, nic se ti nestalo.“

Thomas se na mě zamračil. „Aspoň jsi mi to mohl říct!“

„Vždyť jsem ti to říkal. U Maca jsem ti řekl, že tě odvezu domů, ale cestou si ještě něco vyřídím.“

Thomas se ušklíbl. „Něco si vyřídít obvykle znamená zastavit se na benzínce nebo zaskočit pro karton mlíka. Ale ne nechat se honit pyroman-skou gorilou, která hází ohnivý lejna.“

„Příště jed' vlakem.“

Změřil si mě. „Kam to jedeme?“

„Na O'Hare.“

„Proč?“

Mávl jsem dozadu. „Vrátit mému klientovi ukradený majetek. Chce fofrem zpátky do Tibetu.“

„Ještě přede mnou něco tajíš? Nindža vombaty, nebo něco na ten způsob?“

„Chtěl jsem, abys viděl, jaké to je.“

„Co to meleš?“

„No tak, Thomasi. V životě jsi nezašel k Macovi jen tak si pokecat. Jsi bohatý, máš dobré styky a jsi upír. Nepotřebuješ mě, aby ses dostal domů. Mohl sis zavolat taxi, limuzínu nebo přemluvit nějakou ženskou.“

Thomas se přestal šklebit a nasadil neproniknutelný, ostražitý výraz. „Aha. Tak proč jsem tady?“

Pokrčil jsem rameny. „Nezdá se, že bys mě chtěl přepadnout. Spíš bych řekl, že si chceš promluvit.“

„Břítický intelekt. Ty musíš být soukromý očko, nebo tak něco.“

„Chceš mě urážet, nebo si popovídat?“

„No jo,“ opáčil. „Potřebuju laskavost.“

„Jakou laskavost? Uvědomuješ si, že technicky vzato jsme ve válce? Čarodějové proti upírům. Nic ti to neříká?“

„Jestli chceš, můžeš předstírat, že používám podvratnou taktiku jako součást dábelsky propracované lsti, s jejíž pomocí tě chci ovládnout.“

„Tak dobře. Když už jsem si dal tolik práce s rozpoutáním války, ranilo by moje city, kdyby ses jí nakonec nechtěl účastnit.“

Zašklebil se. „Vsadím se, že ti vrtá hlavou, na čí straně jsem.“

„Kdepak,“ řekl jsem. „Jsi na Thomasově straně.“

Zašklebil se ještě víc. Thomas má ten zářivý chlapecký úsměv, při kterém se dámské kalhotky

samovolně odpaří. „Jasně. Ale za posledních pár let jsem ti sem tam prokázal nějakou tu laskavost.“

Zamračil jsem se. Měl pravdu, i když nevím, proč to dělal. „Jo. A co?“

„No teď je řada na mně. Já jsem ti pomohl a teď potřebuju, abys mi to oplatil.“

„Aha. A co mám udělat?“

„Chci, abys vzal případ pro mého známého. Potřebuje tvoji pomoc.“

„Nemám zrovna moc času. Potřebuju si vydělavat na živobytí.“

Thomas smetl ze hřbetu ruky a ven okýnkem drobek z plamenné opice. „Tomuhle říkáš živobytí?“

„Zaměstnání patří k životu. Možná jsi to už slyšel. Říká se tomu práce. Funguje to tak, že se lopotíš s otravnými a ponižujícími věcmi, dokud nedostaneš něco málo zapláceno. Jako v těch japonských televizních soutěžích, ale bez vši té slávy.“

„Nechci to od tebe zadarmo. Zaplatí ti honorář.“

„Pchá. S čím potřebuje pomoci?“

Thomas se zamračil. „Myslí si, že se ho někdo snaží zabít. A já si myslím, že má pravdu.“

„Proč?“

„V jeho okolí došlo k několika podezřelým úmrtím.“

„Jako třeba?“

„Před dvěma dny poslal svoji řidičku, dívku jménem Stacy Willisová, s golfovými holemi do auta, protože si chtěl dát před obědem pár jamek. Willisová si otevřela kufr, a než se vrátila ode dve-

ří, ubodalo ji nějakých dvacet tisíc včel, které mezitím nalétaly do limuzíny.“

Přikývl jsem. „Hm. Co k tomu říct. Podezřelé.“

„Následující ráno jeho osobní asistentku, mladou ženu jménem Sheila Barksová, srazilo neovladatelné auto. Zemřela na místě.“

Stiskl jsem rty. „Tohle zase nevypadá tak nepravděpodobně.“

„Jenže se zrovna proháněla na vodních lyžích.“

Překvapeně jsem zamrkal. „Jak se to sakra stalo?“

„Prý most nad přehradou. Auto přeletělo zábradlí a přistálo přímo na ní.“

„Hm. Netušíš, kdo za tím je?“

„Nemám zdání. Myslíš, že je to kletba?“

„Jestli ano, tak byla pěkně zfušovaná. Ale zatraceně silná. Jsou to pořádně melodramatické okolnosti.“ Zkontroloval jsem štěňata. Sesypala se na hromádku z prachu a spala. To s natrženým uchem bylo úplně nahoře. Otevřelo oči a ospale, varovně na mě zavrčelo. Pak zase usnulo.

Thomas se ohlédl na truhlu. „Pěkný chlupáci. Co se jim přihodilo?“

„Jsou to hlídací psi z nějakého himalájského kláštera. Někdo je tam ukradl a přivezl sem. Mniši si mě najali, abych je našel.“

„Copak v Tibetu nemají psy útulky?“

Pokrčil jsem rameny. „Věří, že tihle psi mají v krvi něco extra.“

„Třeba epilepsii?“

Zabručel jsem a vystrčil dlaň z okna jako křídlo. „Mniši věří, že v prapředkovi těch štěňat sídlil

božský duch. Nebeský hlídací duch. Superpes. Věří, že mají výjimečný rodokmen.“

„A mají?“

„Jak to mám vědět? Já jsem jen poslíček.“

„Jsi přece čaroděj, nebo ne?“

„Vesmír je veliký,“ opáčil jsem. „Nikdo ho nemůže znát celý.“

Thomas chvilku mlčel a Modrý brouk si to šuměl po silnici. „Hm, můžu se zeptat, co se ti to stalo s autem?“

Rozhlédl jsem se po vnitřku vozu. Už to nebyl standardní volkswagen. Potahy sedadel byly pryč, stejně jako vycpávka pod nimi. Také koberec a velké kusy přístrojové desky, původně dřevěné, zmizely. Zbýl tu nějaký vinyl, pár dalších plastů a díly z kovu. Ale všechno ostatní zmizelo.

Vlastnoručně jsem provedl pár oprav s pomocí vázacího drátu, laciného polstrování z tábornického oddělení Wal-Martu a spousty lepicí pásky. Dodal jsem tak vozu vskutku postmoderní vzhled. To znamená, že vypadal jako smontovaný z trosk po celosvětovém atomovém konfliktu.

Na druhou stranu byl vnitřek Brouka nesmírně čistý. A moje sklenice jsou vždycky z poloviny plné, tak jaképak copak.

„Plíšňoví démoni.“

„Plíšňoví démoni ti sežrali auto?“

„Tak nějak. Byli vyvoláni k rozkladu vnitřku auta a všechno organické použili ke stavbě svých těl.“

„To tys je vyvolal?“

„Ale kdepak. Byl to dárek od nezvaného hosta, který se tu objevil před pár měsíci.“

„Neslyšel jsem, že by se tohle léto něco dělo.“

„Mám taky svůj život, chlape. A můj život se neskládá jen z vhánění polobohů a národů do války a rozplétání záhady, ještě než mě zabije.“

Thomas povytáhl obočí. „Ale skládá se z plísňových démonů a zápalného opičího lejna?“

„Co ti mám vykládat...“

„Aha. Hele, Harry, můžu se tě na něco zeptat?“

„Proč ne.“

„Opravdu jsi zachránil svět? Jako poslední dva roky po sobě?“

Pokrčil jsem rameny. „Dá se říct.“

„Vykládá se, žeš porazil urozenou vílu a odvrátil válku mezi Zimou a Létem.“

„Hlavně jsem zachraňoval svůj vlastní zadek. Svět byl víceméně náhodou ve stejný čas na stejném místě.“

„Z toho budu mít noční můry. A co ti pekelníci vloni?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Chtěli rozšířit pěkně hnusný mor, ale dlouho by to stejně nevydrželo. Doufali, že z toho vzejde taková hezká apokalypsa. Sice věděli, že mají jen malou šanci, ale přesto to zkusili.“

„Něco jako loterie.“

„Jo, tak něco. Taková genocidií loterie.“

„A tys je zastavil.“

„Pomohl jsem s tím a přežil jsem. Ale mělo to smutný konec.“

„Jak to?“

„Nedostal jsem zapláceno. Víc mi vydělá hořlavé opičí lejno. A to není správné.“

Thomas se tiše zasmál a zavrtěl hlavou. „Tohle nechápu.“

„Co nechápeš?“

„Proč to děláš?“

„Co?“

Zabořil se do sedadla. „Proč si libuješ v roli osamělého bojovníka. Každou chvíli dostaneš někde nakládačku a to slídlství tě sotva uživí. Tvůj byt připomíná zatuchlou jeskyni. A žiješ tam sám. Nemáš ženskou, přátele a jezdíš v téhle šunce. Vedeš dost ubohý život.“

„Tohle si myslíš?“

„Nazývám věci pravými jmény.“

Zasmál jsem se. „A proč myslíš, že to dělám?“

Pokrčil rameny. „Napadá mě jen to, že si buď ukájíš hlubokou sadistickou sebenenávist, nebo jsi blázen. Udělám ti laskavost a vynechám nebetyčnou blbost.“

Stále jsem se usmíval. „Thomasi, ty mě vážně neznáš. Ani trochu.“

„Já myslím, že ano. Viděl jsem tě v úzkých.“

Pokrčil jsem rameny. „Jo? Ale kolikrát? Jednou dvakrát za rok? Obvykle jen tehdy, když se ze mě něco snaží vyrazit duchové.“

„No a?“

„Zbývající tři sta šedesát tři dní vedu trochu jiný život. Nevíš o mně všechno. Můj život, to není jen magické ničení a tvůrčí pyromanie v Chicagu a přilehlém okolí.“

„Ach, to je pravda. Slyšel jsem, žeš byl před pár měsíci v exotické Oklahomě. Mělo to něco společného s tornády a Národní laboratoří pro výzkum bouří.“

„Dělal jsem tehdy laskavost Letní lady a chytil jsem zdivočelou bouřkovou sylfidu. Musel jsem to tam celé projezdit s lovci tornád. Měl bys vidět, jak se tvářili, kdy zjistili, že to tornádo naopak loví nás.“

„To se hezky poslouchá, Harry, jaká je pointa?“

„Pointa je taková, že z mého života znáš hrozně málo. Mám přátele.“

„Lovce příšer, vlkodlaky a mluvící lebku.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Je toho víc. Mám rád svůj byt. A když už jsme u toho, miluju svoje auto.“

„Ty máš rád tenhle... křáp?“

„Možná na to nevypadá, ale má všechno, co má mít, chlapče.“

Thomas se nahrbil a nasadil nevěříčný výraz. „Nutíš mě, abych začal vážně uvažovat o nebe-tyčné blbosti.“

Pokrčil jsem rameny. „Já a Modrý brouk jsme nejlepší. Na čtyři válce, ale pořád nejlepší.“

„A co Susan?“ zeptal se s pokerovou tváří.

Rád bych uměl nasadit takový kamenný obličej, když dostanu vztek, ale moc mi to nejde. „Co je s ní?“

„Měls ji rád. Patřila do tvého života. Byla do tebe blázen. Brousili si na ni zuby snad všichni ne-rádi a málem umřela. Jak se ti s tím žije?“

Začínal jsem mít vztek, ale přepadl mě nečekaný záchvěv porozumění a můj hněv se vypařil dřív, než se stačil zhutnit. Sledoval jsem Thomasův profil v červeném světle semaforu. Snažil se tvářit nezúčastněně, jako kdyby se ho nemohlo nic dotknout. Což znamenalo, že ho něco žere. Na někoho myslel. Moc dobře jsem věděl, kdo to je.

„Jak se vede Justine?“

Jeho výraz ztvrdl ještě víc. „To není důležité.“

„No dobře, ale jak se jí vede?“

„Jsem upír, Harry.“ Řekl to chladným tónem, ale hlas se mu trochu chvěl. „Je to moje pří...“ U posledního slova zaváhal a pokusil se je zakrýt hlubokým odkašláním. „Je to moje milenka. Potrava. Takhle se jí vede.“

„Mám ji rád, však víš. Od té doby, co mě vydíráním přinutila pomoci ti s Biančinou maškarádou. To chce pevné nervy.“

„Jo. To ona má.“

„Jak dlouho už s ní chodíš?“

„Čtyři roky. Skoro pět.“

„Žádná jiná nebyla?“

„Ne.“

„Burger King.“

Thomas překvapeně zamrkal. „Cože?“

„Rád tam jím. Ale i kdybych si to mohl dovolit, nejedl bych tam denně celých pět let.“

„A co tím chceš říct?“

„Chci říct, že je jasné, že Justine pro tebe není jenom potrava, Thomasi.“